

(BŘEZEN 2019)

EUROVOLBY PŘED BRANAMI
KAREL RŮŽIČKA ▶STR.3

Čtvrtý květnový víkend si unijní Evropané budou moci vybrat svoji politickou reprezentaci do europarlamentu. Na 21 ze 701 židliček usednou europoslanci zvolení za ČR. Zaberou tak tři procenta míst ve výběrovém souboru komunity, kde obyvatelé ČR tvoří dvě procenta. Vypadá to na velmi dobrý výsledek, když máme o polovinu silnější hlas, než by náleželo. ◀

MILÍ PŘÍZNIVCI ALTERNATIVY ZDOLA,

Na počátku měsíce března se můžeme radovat z velmi pěkného počasí, leckoho by však mohlo znervóznit, že ono hezké počasí přišlo až příliš brzy, a lidé začínají až nápadně časně trpět alergiemi, které v minulých letech zpravidla přicházely až v dubnu či květnu. Klimatická změna se stává čím dál častějším tématem celospolečenské diskuze. Také na naší členské schůzi zaznělo, že podle údajů vědců poslední dobou nápadně ubývá množství hmyzu, což se v budoucnu pravděpodobně dotkne každého z nás.

Ale netřeba být negativní a v záplavě ponurých zpráv hledat pozitivní řešení: v tomto čísle například přinášíme in-

zpravodaj-az@seznam.cz

formace o zaměstnaneckém vlastnictví, o setkání Otevřený prostor na téma dostupného bydlení, anebo shrnutí toho, jak se daří naplňovat cíle udržitelného rozvoje, které si Evropa stanovila jako společný cíl. ◀

Vaše Alternativa Zdola

ČLENSKÁ SCHŮZE AZ

KAREL RŮŽIČKA

►STR.10

Předposlední únorovou středu se sešla členská schůze Alternativy zdola, zapsaného spolku. V dostatečné účasti jsme se ohlédli zpět a v plánech činnosti a rozpočtu jsme si načrtli co letos.◀

TŘI A PŮL ROKU SPÁNKU

►STR.12

Před pěti lety přijatých sedmnáct cílů udržitelného rozvoje, kterých se má dosáhnout do roku 2030, má být i pro Evropu společným jednotícím cílem. Bohužel ale zatím to tak úplně nevypadá.◀

VLASTNICTVÍ ZAMĚSTNANCŮ

ZBYNĚK FIALA

►STR.6

Volby do Evropského parlamentu vstupují do horké fáze. Evropská federace pro zaměstnanec-ké vlastnictví se rozhodla toho využít a připomenout, že zaměstnanecké akcie vlastní 10 milionů osob, s rodinnými příslušníky může jít o 30 milionů voličů. To už nelze přehlédnout.◀

OBSAH

- 3 Úvodník
- 5 Doporučujeme
- 6 Zaměstnanecké vlastnictví
- 8 Kalendárium
- 9 Otevřený prostor
- 10 Členská schůze AZ
- 12 Trvale udržitelný život
- 13 Výzva pro Modřany
- 15 Osobnosti české kultury
- 17 Knihovna M. Ransdorfa
- 17 Ohlasy, tiráž, kontakty

EUROVOLBY PŘED BRANAMI

Čtvrtý květnový víkend si unijní Evropané budou moci vybírat svoji politickou reprezentaci do euro-parlamentu. Na 21 ze 701 židliček usednou europoslanci zvolení za ČR. Zaberou tak tři procenta míst ve výběrovém souboru komunity, kde obyvatelé ČR tvoří dvě procenta. Vypadá to na velmi dobrý výsledek, když máme o polovinu silnější hlas, než by náleželo.

Text: KAREL RŮŽIČKA

Vypadá. Reálná politická situace je jiná. Jednak EP je sborem kejvacím, byť jeho členové kejvaly třeba být nechtějí. Nemá zákonodárnou iniciativu a jen ne/schvaluje směrnice a další materiály Evropské komise. Samostatné výstupy EP jsou jen nezávazné deklarace, které jsou politicky mrtvé ještě dříve, než je někdo vůbec navrhne. Za druhé se v orgánech EU tak silně omezila možnost veta ze strany jednotlivých států – což navíc jde mimo EP, že ani tak vydatné navýšení procenta zastoupení nezajistí respektování práv menšin.

SLIBUJEME MODRÉ Z NEBE

Přesto je záhodno se k volbám dostavit a dát někomu hlas, aby hlas daného vlivu na europoměry zněl co nejsilněji. Demagogové a političtí podvodníci budou naivkům slibovat modré z nebe i s hvězdičkami. Jedni o tom, jak jim Unie pomůže, druzí, jak Unii změni nebo i zruší. Ani jedno jen od těchto voleb nečekejme. O tom, co EU lidem přináší, resp. o tom, jak by se měla změnit, rozhodují jiné volby – do národních parlamentů, v nichž ale téma EU nebývá prioritou. Takže o 80 % národní legislativy, která totiž je konkretizací unijních pravidel, se rozhoduje jen jako o jakémsi přivažku v kampani o vnitřních otázkách toho kterého státu, kdy se voliči prou o kávové lžičky, a naběračky nechávají bokem. Jakkoli politické špičky evropských unijních států vydrbaly s občany a pod iluzemi demokracie, spolupráce, významu, efektů vystavěly zmíněný netransparentní, nedemokratický mechanismus, v němž si uchvátili moc pro sebe a své zákulisní vodiče, je třeba jít volit. Využít každou příležitost. Ta čtvrtodinka vycházky do volební místnosti za to stojí. Je to lepší investice do změny poměrů, než čtvrtodinka psaní do nějaké internetové diskuse.

Samozřejmě, nestačí přijít nevědoucí do volební místnosti a hodit to komukoli. Zdaleka ne všichni, jak již bylo zmíněno, jsou tak eurokritičtí, aby otočili kormidlo směřování Unie od unie korporací zpět k unii států a zejména občanů, od unie příkazové k unii dobrovolné. Již před více než půldruhým tisícem let lidem v Evropě došlo, že pokud někdo něco dělá jen proto, že musí, nedělá to dobře, kvalitně,

nelze na to a na něho spolehnout. Američanům to došlo před 150 lety, Sovětům před 95, Číňanům před 40, eurounijním vůdcům to stále nedochází. Naopak jejich jádro se domnívá, že když jejich metropole přišly ve druhé polovině minulého století o zámořské kolonie, že si je nahradí vnitrouijními koloniemi ve střední a východní Evropě. K tomu snadno nacházejí hlupáky a lumpy, kteří za vidinu měkkého polštářku eurového platu a dalších prebend budou mlžit a zapírat nos mezi očima.

CO EU NEVADÍ

Evropa a svět potřebují mír a spolupráci. Řítíme se do globální ekologické katastrofy, zbrojaři a váleční štváči cynicky podněcují války bez ohledu na cizí oběti, ziskuchtivá chamtivost, posedlost mocí, touha po postavení mají v řízení naší civilizace navrch nad proklamovanými hodnotami humanismu, spravedlnosti, solidarity, spolupráce, přátelství, svobody, lidských práv atd. Podvod se ukázal hlavní formou současného kořistění, jako podstata kapitalismu. Orwellovské převrácení významů je tak účinné, že otevřené násilí je možné si nechat jen na ty, kteří na orwellovštinu neslyší, poněvadž žádná óda na radost jejich starosti nepřehluší. Stávající model Evropské unie není jediný možný. EU je pouze nástroj, a jestli nezajišťuje rovnocennou vzájemně výhodnou spolupráci, tak je třeba jej opravit nebo vyměnit. Hlavní je duch, který prostupuje zúčastněné, atmosféra, jimiž je prosycena struktura, vazby, procesy. Podle svých záměrů a cílů je třeba volit cestu, utvářet unijní model. Analyzovat dosavadní, shrnout zkušenosti, přidat nové myšlenky a navrhnout, přetvářet a tvořit novou podobu férové spolupráce suverénních subjektů, které vede a formuje vlastní zodpovědnost, nikoli cizí ruka. EU nařizuje členským státům a svým občanům desítky tisíc pří-

kazů, limitů, podmínek (nic na tom nemění, že pověstnou křivost banánů a okurek již nesleduje), ale dodnes jim tento pilíř demokracie nedal žádná doporučení, natož pravidla na konání referend. Jak to, že Unii nevadí neexistence zákona o celostátním referendu v ČR?

ZAČÍT ZNOVU

Evropská unie potřebuje zásadní přestavbu. Od základů. Tak zásadní, že je možná snazší ji zrušit a začít znova. Nestačí zatrhnout blbiny jako zrušení jmenovek na zvoncích. Je třeba změnit jmenovky na bruselských kancelářích europoslanců, eurokomisařů a též národních poslanců a ministrů. Není nijak zaručeno, že ti, kteří slibují zásadní změny EU, jich nakonec dosáhnou, ale tato naděje je rozhodně lepší než jistota europarlamentu korporátních loutek. Jak je poznat? Po ovoci, kterým mají potřísněn svůj orwellovský šatník. Dvaapůl měsíce, které scházejí do voleb, je habaděj času na pozpomínání na skutky kandidátů a jejich stran, na ovoce, kterým nás v minulosti oblažili. Ne na každého se dostalo to sladké. ◀

Karel Růžička

DOPORUČUJEME

MANIFEST 2000 SLOV V ČASE KLIMATICKÝCH ZMĚN

<https://artalk.cz/2018/11/02/manifest-2000-slov-v-case-klimatickych-zmen/>

Manifest „2000 slov v čase klimatických změn“ vzešel z iniciativy českých vědců a vědkyň.

„S nadějami přijala většina národa program kapitalismu. Dnes ale čelíme naléhavým výzvám, které minulé naděje zastihují: člověkem způsobenému rozvratu globálního klimatu a rostoucím společenským nerovnostem.“ (...)

„Osmihodinová pracovní doba je vidina z říše snů. Nevíme, co bude příští rok, smlouvy končí v prosinci a v prosinci se také dozvíme, jestli nám z grantového koláče něco nadrobili. Spokojujeme se s prací na krátkodobé úvazky a se skrytým švarcsystémem pracovních dohod a odměn. Ostatně, proč bychom na tom měli být lépe než většina populace? Necháváme si líbit výjimku ze zákoníku práce, která od počátku devadesátých let umožňuje donekonečna obnovovat smlouvy na dobu určitou.“ (...)

„Pokud nebudeme vyslyšeni, vyhlásíme stávkou a sáhne k občanské neposlušnosti. Nenechme se zastrašit orgány bezpečnosti, naopak hlasitě poukazujme na jejich propojení s nacionalistickými stranami a jejich zájmy.“

A2LARM PŘINÁŠÍ REPORTÁŽE POLSKÉHO NOVINÁŘE MARKA SZYMANIAKA O PRACOVNÍCH PODMÍNKÁCH

<http://a2larm.cz/2019/02/cizi-telesa/>

<http://a2larm.cz/2019/02/elasticity-zivot/>

MICHAELA PIXOVÁ: KDYŽ JSOU BYTY VÍC KASIČKOU NA PENÍZE NEŽ MÍSTEM PRO ŽIVOT

<http://blog.aktualne.cz/blogy/michaela-pixova.php?itemid=33416>

V Praze je aktuálně vzhledem k zdejšími mzdám nejdražší bydlení v Evropě, a příslušníci střední třídy, zvláště ti mladí, hromadně hlavní město opouští, nebo jsou nuceni žít v příliš malých, sdílených nebo různých substandardních bytech. Vedle toho mnohé nemovitosti zejí prázdnotou, neboť jejich majitelům slouží jako investice. Příčinami této situace se zabývá sociální geografka Michaela Pixová na blogu Aktuálně.cz

SEVEŘANÉ STÁRNOU A NERODÍ, DĚTI SE STALY LUXUSEM. PODRÝVÁ TO SOCIÁLNÍ STÁT

https://www.idnes.cz/zpravy/zahranicni/norsko-finsko-island-svedsko-porodnost-deti-vlada-migrace.A190204_092729_zahranicni_luka

Dlouhé roky platilo, že severské země se vzpírají demografickým trendům starého kontinentu. Zbytek Evropy záviděl, jak se tam stále rodí hodně dětí. Už to ale neplatí. Zejména v Norsku, Finsku a na Islandu spadla porodnost na historická minima. To ohrožuje skandinávský model štědrého sociálního státu.

KULTURNÍ NOVINY: EU A OCHRANA PŘÍRODY

<https://www.kulturni-noviny.cz/nezavisle-vydavatelске-a-medialni-druzstvo/archiv/online/2019/08-2019/eu-a-ochrana-prirody>

► Marek Szymaniak

K EVROPSKÝM VOLBÁM PŮJDOU MILIONY ZAMĚSTNANECKÝCH AKCIONÁŘŮ

Květnové volby do Evropského parlamentu vstupují do horké fáze, vedle kandidátek už se ladí i manifesty. Evropská federace pro zaměstnanecké vlastnictví (EFES) se rozhodla využít této příležitosti a připomenout, že zaměstnanecké akcie už vlastní deset milionů osob. Když započteme i rodinné příslušníky, může jít o 30 milionů voličů. To už nelze přehlédnout.

Text: ZBYNĚK FIALA

Jak toto číslo vzniklo? Samozřejmě, že je za tím obrovská práce aktivistů a organizací, jejichž náplň tvoří vytváření podmínek pro ekonomickou participaci. Výhodou je, že nemusí jít proti proudu. Jak EFES ve svém volebním manifestu připomíná, je to v souladu s politikou Evropské unie, jejíž cílem bylo dosáhnout do 30 let toho, aby všichni zaměstnanci dostali příležitost k podílovému vlastnictví tam, kde pracují.

www.efesonline.org

Evropa je stále velmi daleko od dosažení tohoto cíle, konstatuje manifest. Proto EFES vyzývá, aby všichni kandidáti museli odpovědět na otázku, zda podporují myšlenku, aby se proces urychlil za pomoci zvláštního Evropského akčního plánu, který už byl opakovaně navrhován, ale nikdy doopravdy spuštěn.

V českých podmínkách by snad pomohl k tomu, aby si tématu někdo z mainstreamových politiků vůbec všiml... Obavy, že to způsobí rudou vyrážku jsou mylné, jedná se o standard, který se osvědčil i z čistě ekonomického hlediska. Dokladem je fakt, že ve Spojených státech je zaměstnanecké vlastnictví mnohem častější. Ono „mnohem“ přitom neznamená jen dvakrát nebo třikrát, ale rovnou šestkrát. Těžko by se mohlo něco takového stát, kdyby to nefungovalo.

A jak potvrdily Evropský parlament i Evropská komise v řadě zpráv a studií s důkladným statistickým doprovodem, přínosy takové politiky jsou významné nejen pro zaměstnance a podniky, ale i pro společnost obecně.

PŘÍNOSEM JE I NÍZKÁ NEZAMĚSTNANOST

V současné době jsou přínosy vlastnictví akcií zaměstnanců doložitelné následujícími údaji:

V malých a středních podnicích s podílem zaměstnaneckého vlastnictví rostly tržby i zaměstnanost, shodně o 2,5% ročně. Ve srovnání s ostatními podniky však zaznamenávaly jen polovinu případů propouštění zaměstnanců, bankrotů nebo uzavření provozu. Zmizelo méně pracovních míst, což znamená, že veřejné náklady na nezaměstnanost byly nižší. Také počet absencí ve velkých společnostech klesl o polovinu. Kapitálový nárazník pak představuje

skutečnost, že v evropských společnostech leží na účtech zaměstnanců stovky milionů eur. Nástupu ekonomické demokracie odpovídá také zastoupení zaměstnanců ve správních radách. Například v největších francouzských společnostech činí 30%.

I v této věci je však Evropa dvouřehlostní. Je tu bohužel ne méně než 14 zemí, které stále ještě nemají konkrétní předpisy pro rozvoj zaměstnaneckých akcií. V mnoha převládá nedostatek informací a přemíra pochybností. I přes významný pokrok je tak cíl stále ještě daleko, konstatuje manifest EFES.

Proč to vážně je dobře známo, stále nemáme Evropský akční plán, který měl přispět jak k šíření základní myšlenky, tak informovanosti o konkrétních výhodách zaměstnaneckého vlastnictví akcií tam, kde už je zavedeno. Tento plán poprvé požadovala už v roce 2000 Evropská rada.

Evropská komise se do něj chystala pustit v roce 2002, ale pak to na dlouhá léta usnulo. Nakonec byl v roce 2014 připraven pilotní projekt, jehož potřeba byla znovu potvrzena usnesením Evropského parlamentu ze dne 23. října 2018. Ale to nestačí, musí se opravdu spustit. „To je to, co požadujeme,“ zdůrazňuje EFES.

ČAS PRO PARTICIPACI

Žádá proto všechny poslance Evropského parlamentu a kandidáty v příštích volbách, aby tento návrh podpořili. Obrací se na všechny zájemce, firmy a organizace v Evropě, aby se k tomuto manifestu přihlásili. „Přišel čas pro zaměstnanecké vlastnictví akcií!“, volá v bojovném tónu na konec.

Tolik volební manifest EFES. Ale u toho neskončíme. Na začátku února proběhla konference k zaměstnaneckému spoluvlastnictví v Ev-

ropském parlamentu, a tak máme možnost nahlédnout, jak se mu daří v našem sousedství. Mluvil o tom Marc Munterman z podnikového vedení německého Siemensu, kde má tyto věci na starosti. Siemens nabízí zaměstnanecké akcie už od roku 2009, a to nejen v Německu, ale prakticky ve všech svých závodech po celém světě. Nejde jen o majetek a podíly na zisku. Součástí projektu byly i programy pro zvyšování akcionářské či podílnické kultury. Akcionář má právo kontroly, ale ta má smysl, jen když je kvalifikovaná. Výzkum zároveň zjišťoval, kde hledat motivaci a kde jsou naopak brzdy zaměstnanecké participace.

Mimo několik největších podniků je však tato forma participace v Německu nepříliš významná, což ved-

lo ke vzniku Berlínské výzvy na její podporu. S výzvou je spojeno šest požadavků. Nejprve požadavek zvýšit přitažlivost zaměstnaneckých akcií tím, že budou odečteny od daňové povinnosti v rozsahu, který je mezinárodně obvyklý, tedy nejméně 3 000 euro. Dále by byly osvobozeny od daní dividendy, pokud by byly reinvestovány do dlouhodobé tvorby majetku. Daňově zvýhodněny by měly být i zisky z dlouhodobých investic, vzešlých z držení alespoň po deset let. Celkově je třeba zjednodušit jak daňové, tak regulatorní předpisy a korporátní právo pro přímou nabídku kapitálové účasti zaměstnancům. Žádoucí by bylo zvýšení zaměstnanecké participace v menších podnicích a startupech, kde lze využít příkladů z dalších evropských zemí. A nakonec je třeba uvažovat o evropské harmonizaci rámcových podmínek pro zaměstnanecké akcionáře.

To jsou myšlenky, které by neměly zapadnout ani u nás. ◀
(zf)

KALENDÁRIUM BŘEZEN 2019

► **16. 11. 2018 - 17. 3. 2019** – „**BONJOUR, MONSIEUR GAUGUIN: ČEŠTÍ UMĚLCI V BRETANI 1850–1950**“, Palác Kinských, Staroměstské náměstí 12, Praha 1. Výstava mapuje přítomnost českých umělců v Bretani v letech 1850–1950 a hodnotí, jakým způsobem zachycovali její drsnou krajinu či tradiční bretonské motivy.

► **1. 3. 2019 od 18:00 hod.** – „**Ples Krajského výboru Praha KSČM**“, Kulturní dům Barikádníků, Saratovská 20, Praha 10 – Strašnice.

► **5. 3. 2019 od 19:00 hod.** – „**Gruzie, Arménie a Náhorní Karabach**“, Ústřední městská knihovna v Praze, Mariánské náměstí, Praha 1. Vítejte v kraji divokých tradic a dobrosrdečných obyvatel. Vydáme se k zaledněným horám mystické Svanetie se středověkou atmosférou kamenných vesnic. Na přednášku vás zve lektor Pavel Svoboda.

► **12. 3. 2019 od 16:00 hod.** – „**Protestní akce proti členství ČR v NATO**“, Klárov, Praha 1. Iniciativa Ne Základnám zve své příznivce na protestní setkání za mír a proti válce. Akce poté pokračuje od 17. hod. na Václavském náměstí.

► **12. 3. 2019 od 19. hod.** – **Galerie Hollar: „Jáchym Topol: Autorské čtení“**, Galerie Hollar, Smetanovo nábř. 6, 110 00 Praha 1. Sdružení českých umělců grafiků Hollar a Asociace spisovatelů za podpory Nadace Českého Literárního Fondu Vás srdečně zvou na IV. Literární večer v Galerii Hollar.

► **13. 3. 2019 od 17.00 hod.** – „**Uhájí stát důchodcům životní úroveň?**“, Budova KSČM, Praha 1, Politických vězňů 9, 1. patro, místnost č. 76. Klub společenských věd srdečně zve na přednášku s úvodním slovem dr. Zdeňka Pernese, předsedy Rady seniorů ČR.

► **15. 3. 2019 od 16.00 hod.** – „**80. výročí nacistické okupace**“, Václavské náměstí, Praha 1, před sochou sv. Václava. Vzpomínkové setkání u příležitosti výročí jedné z nejtragičtějších událostí českých dějin.

► **18. 3. 2019 od 17.00 hod.** – „**Vztahy EU s USA – vzájemné politické vztahy dvou pilířů západu**“, Budova KSČM, Praha 1, Politických vězňů 9, 1. patro, místnost č. 76. Klub společenských věd a Klub mezinárodní politiky srdečně zve na přednášku s úvodním slovem PhDr. Marka Hrubce, PhD. ◀
Připravil Dan Glas

► **Marek Hrubec**

OTEVŘENÝ PROSTOR: BYDLENÍ JAKO SPOLEČENSKÁ OTÁZKA

Trast pro ekonomiku a společnost je malá, ale velmi inspirativní „nevládka“, jejíž produkci můžeme čtenářům ZAZ jen a jen doporučit. Stručně řečeno, věnuje se fundovanému promýšlení ekonomických alternativ a podpoře ostrůvkům pozitivní deviance v této oblasti.

Text: JIŘÍ GUTH

<https://www.thinktank.cz/dok/dis-kuzni-sesity-a-dalsi/>

Jeho specifickou aktivitou jsou pravidelné zimní semináře ve formě tzv. otevřeného prostoru. Ne že by se to konalo v nějakých halových kancelářích, ale spíš je to pracovní setkání, kde základní matrici představují svébytné přestávky na kávu, jak je známe z běžných seminářů a konferencí – neformální besedy na dílčí témata, která si účastníci dohodnou až na místě. Hlavní funkcí je vzájemná informovanost a inspi-

race, ale výsledkem bývá nejen navázání nových osobních vztahů, ale i praktické spolupráce mezi lidmi z různých míst a sektorů. Výstupy mívají spíše jen velmi pracovní, nikoliv konsolidovanou podobu, o čemž se můžete přesvědčit zde:

<https://www.thinktank.cz/dok/sborniky-ze-seminare-otevreny-prostor/>

Hlavním tématem letošního otevřeného prostoru, který se konal ve svérázném, ryze vesnickém ekocentru Renata v Bělé u Jevíčka (okr. Svitavy), bylo „Bydlení jako společenská otázka.“ Alternativa zdola byla sice jen převážně symbolickým, ale přesto hrdým spolupořádacím partnerem.

Pro představu uvádíme část dílčích témat:

- ▶ Globální krize bydlení
- ▶ Jak probudit zájem o politiku bydlení, jak z toho vůbec udělat téma

▶ Ideální forma právnické osoby pro společné bydlení

▶ Jaké bydlení je důstojné a dostupné

▶ Kam až může vést dobrovolná skromnost

▶ Právo na město

▶ Postel, židle a stůl – život ve squatech v Chorvatsku a Nizozemsku

▶ Máme právo bydlet tam, kde chceme?

▶ Mapování žijících společenství v ČR

▶ Alternativní bydlení: družstva, baugruppen, syndikáty nájemníků, co-housing a kondominia

▶ Jak zastavit růst a přitažlivost Prahy

▶ Hranice a pravidla versus svoboda a individualita v bydlení pro mládež (18–26 let)

▶ Jak má vypadat bydlení, aby bylo cestou k osvobození lidí

Podobně námátkou můžeme zmínit velmi inspirativní a do určité míry komplementární pohledy a praktické zkušenosti například komunální zastupitelky z Prahy a členů kolektivu Tři ocásci z Brna, to obojí v rámci a nadhledu, které sdílel tra-

diční zahraniční host, jímž byl letos urbanista a aktivista Jere Kuzmanić, původem z Chorvatska, ovšem se zkušenostmi z několika evropských států.

Z diskusí se vynořila například i myšlenka elektronické platformy na sdílení chat a chalup, ale nejen na pouhé krátkodobé pronájmy, ale i na dlouhodobější a popravdě, i ekonomicky komplikovanější vztahy.

Pootevřenou inspirativní a hlavně velmi nevšední myšlenkou bylo zpochybnění funkce tzv. zelených pásů jako relativně pevných hranic pro plošné rozrůstání měst. Alternativní, pokud možno jaksi organičtější nástroj sice účastníci otevřeného prostoru nevymysleli, ale aspoň někteří o tom budou přemýšlet i ve svých domovech – konvenčních i alternativních. ◀

(jg)

OTEVŘENÝ PROSTOR
OPEN SPACE
30/1–3/2/2019
Ekocentrum Renata
Bělá u Jevíčka

TÉMA: BYDLENÍ JAKO SPOLEČENSKÁ OTÁZKA

TAK JSME SE ZHODNOTILI A NAPLÁNOVALI

Předposlední únorovou středu se ve svém pražském sídle sešla členská schůze Alternativy zdola, zapsaného spolku. V dostatečné účasti jsme se ve zprávách o činnosti a hospodaření ohlédli zpět a v plánech činnosti a rozpočtu jsme si načrtli co letos. Když se dá na papír vše, co jsme v uplynulém roce spáchali, nakonec to nevypadá zas až tak zle, jak nás někdy během roku v návalu sebekritiky napadá.

Voblasti participativního rozpočtu již zdaleka nejsme tak aktivní jako před lety, když jsme se snažili o přistání prvních vlaštovek v české kotlině a moravských úvalech.

Cestou parozu se loni dalo už více než 30 měst, obcí a městských částí – sněhová koule se již valí sama. Jsme tak už spíše v pozici konzultantů, což jsme předvedli v Českých

Budějovicích, v Brně a nejnověji, již letos, v Úholičkách. Nadále je zde však úloha posunout paroz z modelu „grantového schématu“ ke komplexní rozpočtové spolupráci samosprávy s občany.

AKTIVITA V DRUŽSTEVNICTVÍ

Více akcí se črtalo a realizovalo v oblasti družstevnictví. Podíl na květnové senátní konferenci Družstevní asociace ČR o minulosti, současnosti a budoucnosti družstevnictví v ČR, pak naše vlastní konference „Lokální a družstevní způsoby hospodaření jako progresivní vize“ v říjnu. Od ní se odpíchl i nápad uspořádat letos v dubnu Pražské družstevní dny. Na DAČR se sešli zástupci většiny družstevních svazů, zájem byl, vypadalo to nadějně i s dotační podporou od samospráv. Nakonec vše skončilo jinak. Předpokládané místo na náměstí Míru padlo a na náhradní prostor se přihlásily jen necelé dvě desítky družstev SČMVD, vlastně jen ti, kteří již leta chodí vystavovat a prodávat do zasedačky SČMVD. Z akce ale přečkala myšlenka na konferenční část, která se uskuteční na jaře ve spolupráci s Nadací Rosy Luxem-

burgové. Na druhou stranu ale nečekaným skutkem byla v rámci subgrantu přednáška Ilony Švihlíkové a Jirky Gutha na téma družstevnictví v Jablonci. Úlohou do budoucna je nacházet další možnosti propagace družstevnictví, které naštěstí kromě

zavedených struktur se začíná rodit mezi mladou generací (kavárna Tři ocásky, bistro Střecha) a renesanci i na vládní a samosprávné úrovni začínají myšlenky bytového družstevnictví, které už našly konkrétní zájemce i mezi mladými v iniciativě Bydlet – žít, resp. Dostupné bydlení, které jsme podpořili. My tomu ještě můžeme pomoci informačními a osvětovými akcemi na školách, první jsou dohodnuty na březen.

KRITIKA METROPLÁNU

Nový obzor, ale nikoli až tak, se před námi otevřel kvůli Metropolitnímu plánu Prahy, přesněji kvůli kritice tohoto prodeveloperského díla. Právě veřejný prostor patří do naší pozornosti a toto byla jen konkretizace v oblasti urbanismu a architektury a ochrany národního kulturního dědictví.

Kromě analytické práce Jirky Gutha jsme k tomu představili názory architektky Marie Švábové a poslali jsme i naše připomínky k MPP.

Tradičně jsme uspořádali přednášku a besedu k Týdnu trvale udržitelného rozvoje/života, jak ostatně nabádá naše motto organizace za zodpovědnou budoucnost. Uspořádali jsme ji opět na DTJ Santoška, kde to zdaleka nebyla naše jediná akce. Kromě našich oblíbených vnitřních kuželek, petanque a opékání (plus úklidová brigáda) to byla úspěšná drakiáda a již méně úspěšný orientační závod pro děti a rodiče. To, zdali myšlenka dezorientačního závodu (Dětský Zábavný ...) je odsouzena k zániku, prověříme letos druhým ročníkem. O třetím ročníku drakiády netřeba pochybovat.

ODPOVĚDNOSTI SE NEZBAVÍME

Zajímavou akci – Cereálie – uspořádali aktivisté, a mezi nimi náš dlouholetý aktivní člen Tomáš Vokoun, v Brně. Ekonomika, ekologie - prostě pro moderního aktivního občana chtivého informací o světě a společnosti. To zapadá i do našich aktivit vybudit společenskou diskusi o vizi ČR, vizi české společnosti a jejím místě ve světě.

Součástí našeho konání je spolupráce s dalšími organizacemi – SPaS, Nadace Rosy Luxemburgové, Ne základnám, Social Watch, Socialistická solidarita, Knihovna Miloslava Ransdorfa a další. Tradiční naší vnitřní akcí je letní tábor, kde podiskutujeme o vykonaném, nevykonaném a hlavně o budoucím a prolneeme to zábavnými činnostmi a návštěvami přátel.

O tom všem informujeme na našem webu, Youtube kanálu (kde jsou stovky dílů videozáznamů z rozličných akcí) a zejména na virtuálních stránkách našeho Zpravodaje AZ.

Tak by tomu mělo být i nadále, poněvadž zodpovědnosti za sebe a svoji komunitu se nikdo nezboví. ◀
(kru)

Křest knihy, která obsahuje přepisy přednášek Miloslava Ransdorfa pro Klub společenských věd společně vykonali na Ransdorfovské konferenci 22. února dcera Aneta Ransdorfová a Luboš Vacek, který donedávna klub vedl. Publikace v tuctu kapitol přibližuje pohledy před třemi lety zesnulého levicového intelektuála, historika, poslance a europoslance na politiku, ekonomii, ideologii, sociologii, ekologii, přírodní vědy, estetiku a další obory. ◀

(kru)

PROSPANÝCH 3,5 ROKU PRO UDRŽITELNÝ ROZVOJ V EVROPĚ

Před pěti lety přijatých 17 cílů udržitelného rozvoje, kterých se má dosáhnout do r. 2030, má být i pro Evropu společným jednotícím cílem. Zatím to tak ale nevypadá.

Společnost monitorující stav (SDG WatchEurope) reaguje na zprávu letos končící Evropské komise z letošního února (blíže viz: europa.eu/rapid/press-release_IP-19-701_en.htm), která spíš odráží, než hodnotí stav. Zpráva je hodnocena jako velmi vágní a ani teď neobsahuje konkrétní plán, co vlastně dělat. Přitom se Evropská unie v této oblasti často staví do vedoucí role. Členské země vykazují nedostatečný pokrok nebo dokonce ústup v řadě ukazatelů. Především se neberou v úvahu dopady evropské

politiky a členských států EU na environmentální a sociální důsledky za hranicemi Evropy. Neudržitelný životní styl nás Evropanů je založen na nadspotřebě přírodních zdrojů a vykořisťování práce v ostatních částech světa spojené s vývozem chudoby, zdroje náročných a životnímu prostředí

škodících výrob. Zvyšuje se tak historický dluh vůči globálnímu Jihu a také příštím generacím.

ZTRÁCÍME ČAS

Některé skutečnosti: 90 % občanů EU je vystavováno nadměrnému znečištění vzduchu, pomalu se zakazují nebezpečné chemikálie ve výrobcích, dochází ke ztrátám biodiverzity, příliš mnoho řek a jezer je znečištěno, pokračuje degradace půdy. Pokud jde o dosažení přiměřeně slušného života (blahobytu), je v EU 22,5 % lidí ohro-

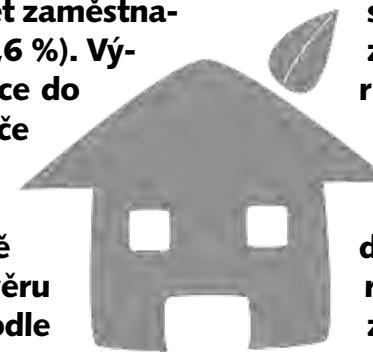
ženo chudobou – přitom by se do roku 2020 mělo dosáhnout snížení o 20 miliónů osob. Dětská chudoba představuje neuvěřitelných 25 %, což přímo ohrožuje příležitosti postižených dětí pro zbytek života. Přes 11 % lidí ne dost úspěšně bojuje za zateplení jejich domovů, přitom roste bezdomovectví. Zvyšuje se počet zaměstnaných žijících v chudobě (9,6 %). Výzkumy ukazují, že investice do vzdělávání a zdravotní péče se dlouhodobě vyplácejí, ale ve členských státech unie se příliš často reálně snižují. To vše snižuje důvěru v „evropský projekt“ podle EU. Řadě sociálních skupin to brání v plném zapojení do aktivního života společnosti. Boj proti nepřiměřeným a neodůvodněným nerovnostem se prostě nedaří. Celkově se ztrácí čas.

PŘISTOUPIT K ČINŮM

Tři ze čtyř navržených scénářů ve zprávě EU jsou pro SDG WatchEurope nepřijatelné, nemíří na dosažení cílů. Zvláště je kritizován scénář omezení akcí EU k podpoře dosažení cílů v rozvojových zemích – obnovuje koloniální mentalitu. EU by neměla

dělat chybu, když si představuje, že bude „učit“ zbytek světa, jak lépe dosahovat udržitelnost. Místo toho by měla poskytovat příklady dobrých výsledků ve svých členských státech, které podpoří sociální soudržnost, trvalý, ale udržitelný hospodářský rozvoj a příznivé životní prostředí. Její zpráva ale neřeší závislost na hospodářském růstu založeném na stoupající potřebě přírodních zdrojů a na systému, který funguje, jen když dochází právě k takovému růstu, a závisí na rostoucím zadlužení, snižování environmentálních regulací,

růstu těžby surovin, rostoucím počtu hodin pracovní doby pro mnoho lidí a zhoršování sociální ochrany. Nakonec se autoři naléhavě dožadují skončit s řečmi a přistoupit k činům. Hospodářský rozměr nemá být větší prioritou než sociální a environmentální pokrok – to nepovede k udržitelnosti a splnění úkolů celé Agendy 2030. Tím spíš ne k uspokojení, že EU už je světovým vedoucím činitelem při dosahování udržitelných rozvojových cílů a že starat se mají všichni ostatní. ◀

VÝZVA SPOLKU PRO MODŘANY

VÝZVA SPOLKU PRO MODŘANY K PODPOŘE OBČANSKÝCH AKTIVIT A KOMUNITNÍHO ŽIVOTA MÍŘENÁ INSTITUCÍM, ÚŘADŮM A ÚŘEDNÍKŮM SPRAVUJÍCÍM VEŘEJNÝ PROSTOR

VÁŽENÉ DÁMY A PÁNOVÉ,

Obracím se na vás kvůli odstranění a zničení „předávací police“, velmi užitečné a oblíbené skříně, která přesně jeden rok sloužila ke vzájemnému darování knih, dětského oblečení, nádobí atd. mezi sousedy. Police stála v blízkosti střediska Sázava v pražských Modřanech. Když zmizela a lidé se začali shánět po tom, co se s ní stalo, rozhodla jsem se zjistit důvod. Trávník, kde bývala, udržuje TSK a zanedlouho jsem měla u telefonu příslušného zaměstnance, který má oblast na starosti.

Svou otázkou, jestli neví, co se s polici stalo, jsem však šlápla do vosího hnízda. Rozzlobeně mi sdělil, že ji odstranil on, a to prostě proto, že tam neměla co dělat. Celý rozhovor s ním byl velmi nepříjemný a musím říci, že mne míra nepřátelství a zloby vůči občanským aktivitám tohoto druhu velmi překvapila a zklamala. Sama se snažím o zlepšení prostředí, ve kterém žiju, a to především úklidem odpadků právě na veřejných plochách. To, co mne k tomu vede je, že považuji veřejný prostor za „své“ prostředí a mám tedy zájem se o něj starat a zlepšovat ho. Rozhovor ve mně bohužel vyvolal velmi nepříjemný pocit odcizení veřejného prostoru ode mě jako od člo-

věka, dojem, že toto místo opravdu není „moje“ životní prostředí, ale jakási zakázaná oblast, ve které nemám způsobilost ani právo cokoli podniknout.

Odstraněná policička byla velmi precizně vyrobená z masivního, mořeného dřeva a stála asi půl metru od chodníku, kde ničemu nepřekážela. Byla volně připou-

tána k borovici dvěma ocelovými lany potaženými plastovou izolací, aby nemohla být poškozena kůra stromu. Autor polici dokonce schválně namořil do odstínu, který se hodil k barvě jeho kůry. Police byla určena výhradně na čisté a nepoškozené věci, která se vešly dovnitř. O těchto pravidlech informovala uživatele cedule formátu A4. Jak sám tvůrce, tak několik ostatních dobrovolníků se každodenně staralo o pořádek v jejím okolí a často dobrovolně uklízeli i odpadky, které s její činností neměly žádnou spojitost.

Její tvůrce, se kterým jsem také mluvila, neměl tehdy ponětí, koho se zeptat na povolení ji ke stromu umístit a zároveň věřil, že pokud udělá polici hezkou a vše pro to, aby u ní byl pořádek, není důvod se obávat, že by ji město Praha dalo odstranit. Měl v úřady a instituce důvěru, předpokládal jejich soudnost, uvážlivost a společný cíl v péči o prostor, který má být přívětivým prostředím pro život nás všech. To, že ji

někdo zničí jen z principu a aby bylo jasno, kdo je tady pánem, ho skutečně nenapadlo.

Ano, police zde nebyla umístěna oficiálně, nicméně v tomto konkrétním případě považují jednání odpovědného vedoucího zaměstnance za naprosto nepřiměřené, neuvážlivé a špatné. Celkový postoj tohoto typu ke komunitním aktivitám pak vidím jako neslučitelný s principy občanské společnosti.

Odstranění předávací police úředníkem TSK symbolizuje problém, který je bohužel univerzálnějšího ražení. Z vlastní zkušenosti vím, že pokus o domluvu s příslušnou institucí či úřadem často troskotá pouze kvůli neochotě úředníka. Přístup k veřejnému prostoru jako k něčemu, co rozhodně nepatří veřejnosti a ta tedy nemá žádné právo v něm cokoli podnikat bohužel také není ojedinělý. Avšak ani TSK, ani ostatní instituce a úřady veřejný prostor nevlastní. Veřejný prostor patří veřejnosti, tedy lidem a TSK a jiní ho pouze spravují a dělají to právě pro nás, pro veřejnost.

Ráda bych, aby si úředníci uvědomili, jak velkou pomoc při péči o veřejný prostor a jeho čistotu mají od spousty lidí, kteří tak činí bez nároku na honorář nebo potlesk, a že tito lidé jsou způsobilí posoudit a dobře vyřešit i spoustu dalších situací, aniž by bylo zapotřebí oficiálního svolení, či asistence. Pokud například najde dospělý člověk na pískovišti střepy a pouze to nahlásí, kolik dětí se pořeže, než je někdo přijede posbírat? Není pro všechny strany lepší, když střepy prostě hned uklidí sám?

Vše je pouze otázkou přístupu. Na druhou stranu vah bych proto chtěla postavit naprosto skvělou a příkladnou reakci naší místostarostky Evy Tylové, která okamžitě poté, co se o případu dověděla, zařídila projektu předávací poličky povolení a záštitu na pozemku udržo-

vaném Prahou 12. Nová police tedy poputuje pro větší grotesknost situace pouze na opačnou stranu chodníku od místa, kde stála ta původní.

Na základě výše uvedeného vás žádáme:

- ▶ o vstřícný přístup ke komunitnímu životu pokud lidé projeví zájem něco vytvořit, hledejte místo překážek cestu, podejte jim pomocnou ruku a snažte se společně odstranit případné problémy. I neoficiální projekty posuzujte s uvážlivostí a přiměřeností, snažte se o kontakt a domluvu s jejich autory a pokud je výtvar prospěšný a nemá nedostatky, nechte jej prostě žít.
- ▶ o přívětivé jednání úředníků při styku s veřejností věřím, že by se úředníci při jednání s lidmi měli vyvarovat formulací typu: tady to není vaše, nemáte právo tu cokoli dělat atd... Působí to odcizení veřejného prostoru ve vnímání člověka a utrpí tak jeho motivace podílet se na péči o něj i komunitních aktivitách.

Neoficiální umístění předávací police nebylo pokusem svrhnout úředníka TSK z jeho pozice svrchovaného vládce trávníku. Neoficiálnost totiž nebývá cílem projektu. Byla projevem špatného přístupu k informacím, které by umožnily případnou domluvu. Stejně tak ostatní projevy tvořivosti lidí v jejich životním prostoru nejsou dělány za účelem útoku na instituce a úřady, ale proto, že chceme něco dělat pro zlepšení prostředí, ve kterém žijeme. Jsou naopak projevem toho, že s vámi táhneme za jeden provaz. ◀

S pozdravem
za výbor Spolku pro Modřany

Mgr. Šárka Lipovská – předsedkyně

▶ Místostarostka Prahy 12 Eva Tylová

OSOBNOSTI V KULTUŘE A UMĚNÍ – 1. ČÁST

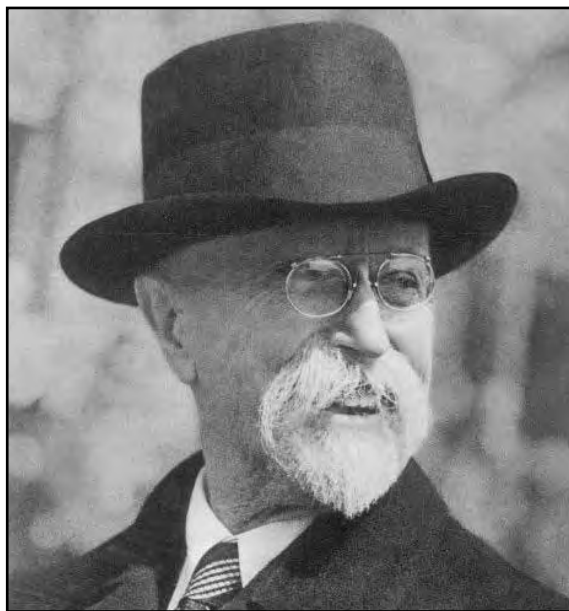
Ve Zpravodaji AZ uvádíme cyklus přednášek Věry Beranové o významných českých osobnostech, které zde budou vycházet na pokračování.

VĚRA BERANOVÁ

Úloha osobnosti v dějinách patří k tradičním tématům, které se v podstatě objevují v historickém uvažování, již od těch nejzazších dob, po naši současnost. Jistě již tehdy, před dávnými staletími se uvažovalo o tom, jestli člověk, tedy osobnost, dějiny tvoří, nebo je to naopak, dějiny tvoří osobnost. V podstatě: Co bylo dřív, slepice, nebo vejce? A tak se stejně, jako naši předkové, ptáme, kdo jsou ti, kteří, jak v minulosti a především v naší současnosti, jsou ty opravdové osobnosti? Proč právě ony a jaká jsou ta opravdová kritéria pro jejich výběr? Poučení časem také víme, že mnozí ti, kteří byli považováni za osobnosti ve své době, totálně propadli v letech, desetiletích, či stoletích následujících.

Při této příležitosti dovoluji mi malou odbočku, a to odbočku do světa filmu. Ústřední motiv jednoho filmu se točil kolem života nebožtíků, kteří prožívali svůj posmrtný život v

krásném hotelu na pláži. Avšak jejich bydlení bylo podmíněno tím, jak jsou po své smrti známí a ceněni. A tak ti, kteří v živém světě upadali do zapomnění se postupně museli stě-

hovat do menších a menších kamrlíků, až byly z hotelu doslova vypuzeni. Paradox však spočíval v tom, že vlastně vůbec nezáleželo na jejich opravdovém významu. A tak se vý-

značný vynálezce dostal až na pokraj vyhazovu, zatímco vrah a šmelinář setrval v prostředí luxusního hotelu. Film svým tragikomickým způsobem poukazyval na vrtkavost soudů a hodnocení, na pomíjivost času. Měli bychom si však uvědomit, že mnohé významné osobnosti, které si posmrtně zažijí totální ztracení, mohou být objeveny, až dalšími generacemi a tak se mohou vrátit do pomyslných luxusních apartementů. My si z tohoto příkladu můžeme každopádně přinést jeden dosti podstatný poznatek. Jak relativní je individuální a společenská paměť, jak ošidné je považovat, či nepovažovat, někoho za osobnost. Možná, že ještě zřetelněji tento stav vnímáme dnes, kdy jistě nebudu sama, která upozorňuje na totální rozpad hodnot, a to hodnot jakýchkoli. Tak tedy, jaké hodnoty vlastně máme hledat u těch potenciálních osobností?

Náš zájem dnes bude především směřovat k hodnotám kulturním a tedy k jejich možným nositelům. V našich úvachách o kulturních – uměleckých hodnotách svou roli, a to velmi výrazně, sehrávají hodnoty společenské, ve svých důsledcích

i politické. Tedy velmi silná návaznost, nositelů kulturního a uměleckého poselství, na situaci společenskou je evidentní. Mnohdy se tato skutečnost, tak charakteristická pro naše prostředí, vysvětluje suplováním společenských a politických úkolů, právě prostředky kultury a umění. Bohužel, mám takový pocit, jakoby se umění právě v naší současnosti této funkce vzdávalo. Jistě to však nebude tím, že by si současná politická scéna své poslání, své úkoly plnila. Ovšem čest výjimkám. Vraťme se však k osobnostem, které ve své době, organicky propojily své poslání s rovinou kulturní, uměleckou. Byly to osobnosti respektovány ve své době, znala je i desetiletí následující. Historici tomu říkají „Život po životě.“ I když, bohužel i u těchto osobností nemůžeme hovořit bezvýhradně o jejich jedinečném postavení v každém čase. I zde se odrážela politická situace, která je nejen opomíjela, ale přímo zavrhovala. Tedy jejich život po životě byl často velmi dramatický.

Jistě k velkým osobnostem kulturně-politického života patřili právě ti, kteří stáli u zrodu nového státu Československé republiky. Na první pohled, to byla problematika politická, ekonomická, ale své místo a to ně-

kdy docela stěžejní, bylo také, jakým způsobem se nový stát prezentoval. Ústřední postavou, symbolem, a to již od samého počátku, byl bezesporu Tomáš Garrigue Masaryk. Velmi dobře si uvědomoval, co všechno může znamenat, pro nový stát, jeho tzv. i vnější podoba, to jakým způsobem se prezentuje, jak ke svému okolí, tak i směrem dovnitř. Od Karla Čapka víme o Masarykově múzičnosti, dokonce v době jeho působení v Říšském sněmu byl považován za největšího elegána této ctihodné instituce. Pro něj byla samozřejmostí jistá sebe prezentace, která měla i svůj estetický rozměr. Nikdy to však nebyla okázalost, právě té se vyhýbal a právě proto, jeho podoba a vystupování bylo tak autentické. U Masaryka samozřejmě nešlo jen o nějakou vnější eleganci, jeho samého, ale především všech atributů souvisejících se sídlem prezidenta, s Pražským hradem. Musíme si uvědomit, že tyto rozsáhlé prostory, nebyly v nové době využívány, jako sídelní místo.

TGM tedy povolal slovinského architekta Josipa Plečnika a pověřil jej velmi významným úkolem. V letech 1920 – 1934 upravil hradní prostory, tak aby byly důstojným, reprezentativním místem nového státu. Plečnik

nejen že vyřešil prostory z hlediska funkčního, ale Hrad obohatil například o zahrady Na Baště, Na Valech. Vytvořil nový vstup do Hradu, Sloupovou síň, také podpořil monumentalitu vstupu Matyášovou branou prostřednictvím obřích sloupů na vlajky, či Monolitem

► J. V. Myslbek

z mrákotinského mramoru. Plečnikovy architektonické zásahy vytvořily z historického objektu soudobý reprezentativní areál. Stejně jako bylo potřeba vytvořit nové prostory, stejně tak, bylo potřeba, se v těchto prostorách chovat. Etiketa nebyla považována za něco podřadného. Nový stát po roce 1918 byl osnovatelem nových mezilidských vztahů, způsobů jednání, v neposlední řadě i jistých ceremonií.

Tohoto úkolu se chopil Jiří Stanislav Guth Jarkovský. A tak nová společnost, získala také svůj vzor, v podstatě i jistá pravidla chování. K těmto osobnostem, tak pevně spojenými s budováním státnosti, ve smyslu její vnější podoby, bychom mohli přiřadit i ty, které se podílely v širším slova smyslu, na estetické, či umělecké atmosféře doby. Jistě k nim patřil J. V. Myslbek, jehož plastiky se staly součástí veřejného prostoru a byly přijímány u nejširšího publika. Byl to především sv. Václav na Václavském náměstí, stejně jako jeho sousoší původně vytvořené pro Palackého most, dnes umístěné na Vyšehradě. Neměli bychom také opomenout postavu, osobnost dalece překračující domácí poměry, jako byl Alfons Mucha. Nebyla to jen první známka vytvořena po vzniku Československa představující vycházející slunce nad Hradčany, byly to také první bankovky, ale především Slovanská epopěj, glorifikující slovanskou myšlenku, tedy ve své podstatě historicky dokumentující opodstatněnost Československé republiky. Jistě, že těch, osobností, uměleckého, obecně kulturního světa, které se zasloužily o podporu v podstatě až glorifikaci nové Československé republiky bylo mnoho. V podstatě v každém regionu bychom na ně mohli poukázat.

Závěrem bychom snad měli konstatovat, že právě první léta našeho státu měla velké štěstí na vynikající osobnosti, ve kterých se organicky propojovaly duchovní, společenské, ve svých důsledcích politické záměry s jejich kulturně uměleckou orientací. Je pozoruhodné, že v tak krátké době, pouhých dvaceti let, dosáhla nová československá republika takové prestiže, to i po stránce obecně kulturní umělecké. ◀

DOC. PHDR. VĚRA BERANOVÁ, CSc.

Absolvovala Filosofickou Fakultu UP v Olomouci, filosofii, historii, působila UK Bratislava, UK Praha, UJEP Ústí nad Labem, externě spolupracuje s UK Bratislava, Filozofickou fakultou Prešovské univerzity.

Publikovala řadu studií, odborných textů ve sbornících těchto univerzit. V posledním období pak knižně: První kroky k estetice, 3. vydání, Horizonty estetiky, Bariéry estetiky, Monografie A.Beran, Kapitoly z dějin českého estetického a uměnovědného myšlení 3 svazky, Když nejde jenom o krásu, 1913, Dějiny v umění, umění v dějinách 1915, Skupina olomouckých výtvarníků, 1917, Průvodce po světě současné estetiky, 1917.

Zpravodaj AZ
(březen 2019)

Redaktor
Michal Černý

Grafický design a sazba
Michal Černý

Korektury
Suzana Exnerová

Do tohoto čísla
přispěli:

Ilona Švihlíková, Karel Růžička, Daniel Glas, Zbyněk Fiala, Věra Beranová, Jiří Guth, Šárka Lipovská, Václav Exner

Zdroj fotografií
www.freeimages.com

UŽ NENÍ KAM DÁVAT

Počet knih a počet regálů v Knihovně Miloslava Ransdorfa je v hrubém nesouladu. O posledním únorovém víkendu brigádníci vyložili sedmou z celkových 31 palet knih z pozůstalosti někdejšího europoslance a zaplnili tím už takřka všechny volné police na knihovnických regálech, které má nyní KMR k dispozici. Zatím nejvíce je publikací o historii, ekonomii a ekonomice a o politice a politologii. Velký počet publikací je rovněž o náboženství, filosofii, mezinárodních vztazích, životopisů a memoárů. Bohatě jsou zastoupeny i jazykové slovníky, statistiky, knihy o umění, právu, hudbě, ale i zeměpisné texty. Jazykové kromě češtiny jde především o díla v angličtině, němčině, francouzštině, ruštině a španělštině.

Před KMR tak jsou nyní dvě velké úlohy. Za prvé sehnat další knihovnické regály. Potřeba jich bude ještě asi padesátka – vzhledem k tomu, že je z beden vyložena zatím necelá čtvrtina. Za druhé knihovnický program. Bez něho se nelze připojit do sítě knihoven. Chce

to dotaci či „drobnost“ – prý cca 300 000 Kč. Šance, že se bez toho lze obejít, padla, když se ukázalo, že programy, které jsou na internetu zdarma, jsou skladové a s knihovnickým programem nekomunikují.

Za měsíc snad bude KMR o kus dál. Nějaké regály sehnali příznivci KMR z jižní Moravy a snad se bude vědět více i o možné dotační podpoře při obstarání programu. ◀
(kru)

KONTAKTY

Web:	www.alternativazdola.cz
E-mail:	info@alternativazdola.cz
Facebook:	www.facebook.com/alternativa.zdola
YouTube:	kanál AlternativaZdola
Zpravodaj:	zpravodaj-az@seznam.cz